

שיחות קודש

חיזוקים יומיים שזכינו לשמוע מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

נמסר למערכת "קול ספינקא"

במשך פרשת ואתחנן – שבת נחמו – תשע"ט

יום א'

ידע שור קוניה וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא יתבונן. לכאורה הרי כל אחד יודע שיש הקב"ה ומה שור יודע יותר טוב. אלא העיקר הוא להיות באחדות, משה רבינו היה רועה לאן, פתאום לאן אחד ברח והוא רדף אחריו להחזיר אותו בחזרה להיות עם כולם, ומה עם האלן שנשאר הלך אפשר לטרוף אותם, אלא הם היו באחדות ולא היה כאן פחד שיטרפו אותם, אבל האלן הזה שבח הוא לא באחדות והוא יכול לאבד את עצמו לבד.

ועוד מזה שהם רואים שהרועה לא מוותר על אף אחד והוא רודף אחרי אפילו לאן אחד בו בזמן שהוא משאיר את כולם בחוץ, מזה הם רואים מהו חשיבות של אחדות.

א"כ ידע שור קוניה השור יודע שהבעל הבית תמיד יהיה אלו ולא יברח לו אף פעם. ישראל לא ידע, אותו דבר לריך כל אחד לדעת שהקב"ה לא עוזב אף אחד, וע"י שאנחנו באחדות עם כולם וע"י שאנחנו באחדות עם המשפחה הקב"ה באחדות אתנו.

עכשיו מגיע זין הזמנים האחדות במשפחה הוא רק באופן רגוע שאז יתכן לבנות אחדות, וריכיים להיזהר לא לנסוע מדאי רחוק, ולא למקומות של רעש, כי אז אי אפשר לבנות את האחדות, ואז ישראל לא ידע עמי לא יתבונן.

ר' אשר היה אומר על מה שאנו אומרים באיכה, כמו תבכה בלילה, ודמעתה על לחיה. השכינה בוכה באין בינינו מי שיתעורר שיבכה את הבכיה האמיתית. אבל אתה הקב"ה אתה הרי בעל הרחמים ואתה כן מכיר את היסורים שלנו, עמו אנכי בנרתי, כל אחד מאיתנו כאוב עד עמקי נשמתו, ואינינו יודעים לפתוח את הפה שלנו, ואנחנו מבקשים הקב"ה תגלה את עצמו. אבל יש לך מספיק זכיות בעולם הזה, א"כ הקב"ה ירדנו למקום כזה שכל שלגמרי שחנו ממך, ורק ע"י הכאב אנחנו נזכרים מזה, ומשום הכי אומרים מי שאמר לעולמו די יאמר לזרתינו די, אין לך על מה לחכות, בראנו אותנו בשר ודם לנו יצר הרע שמאוד קשה להתגבר עליו, ואתה יודע שאנחנו עפר ואפר, א"כ כמו תבכה בלילה אנחנו לא מנליחים לבכות, אתה יודע את האמת תבכה אתה בשבילנו.

אומרים כי באש האתה ובאש אתה עתיד לבנותה. באיזה אש הפסוק מדבר, אמר ר' אשר האש מהתפילות שלנו, האש מהכעס והקנאה שלנו, האש מהרליחה שלנו, וזוהי שאנחנו מתאפקים בזה האש הולכים לבנות את הבית המקדש שלנו, וזהו הפירוש ואני תפילה, דוד המלך כל פעם שהיה לו כאב הוא לקח את זה לבורא עולם, עם האש הזה שכאב לו הוא הבין שהוא הקרבן והוא המזבח, והוא הבית המקדש הכהן והמקריב. ואז ואשי ישראל ותפילתם מהרה באהבה ותקבל ברכון, מה זה ואשי ישראל, אלא במקום להושיא את האש על החצר אנחנו מחזירים את זה להקב"ה, וזהו ואשי ישראל ותפילתם מהרה באהבה ותקבל ברכון.

חיזוק יומי ואתחנן

יום ב'

מלא כל הארץ כבודו. מסביר ר' אשר העבודה שלנו הוא לא רק להכיר המציאות של הקב"ה, שה' נמצא בכל מקום אלא אני זה שצריך להכיר את בחינת גולם שלי, ואם אני עושה משהו אני מפרסם שמלוא כל הארץ כבודו. אבל בגלל שאנחנו כ"כ גולם אדם לא תופס בכלל שהוא כזה גולם, ובגלל שהוא לא יודע שהוא גולם הוא מאבד את הבחירה לדעת שהוא גולם, ונהיה בעיני עצמו מציאות כאילו שיש לו זכות קיום בפני עצמה.

ומה הענה לזה, אלא אדם צריך לחיות בסכנה הזאת שחיל ורעדה יאחזון שלא ישכח אף נשימה קלה שהוא בסכנה הכי גדולה שלא ישכח את המציאות הגולם שלו, ואם הוא כן עושה משהו מי עושה את זה הריבונות של עולם.

ובכל פעולה שהוא עושה עליו לחיות בפחד גדול שהוא בסכנה לקחת את זה לעצמו, ואם הוא כן עושה משהו זה הקב"ה, ואז הופך הכל לרחמים.

הקאברנינער אמר על שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד, שהיה אחד שהאריך באחד, נתן לו הקאברנינער דפיקה על הכתף, ואמר שנתון שהקב"ה הוא אחד בכל העולם, ובז' עולמות, ובז' כנפות הארץ, אבל אל תשכח שגם עליך אתה צריך להמליך את הקב"ה.

יום ג'

היה אצרך ששאל את ר' אשר מה לכוון בצרית של הבן שלו, וענה לו לכרות את הערלה שלך. ושוב שאל אותו מה לכוון צעת אמירת השם, וענה לו לכוון שהילד יהיה יותר טוב ממך.

בצרית כולם מחכים אולי יזכו לראות את אליהו הנביא, אבל האמת הוא שצריכים לחכות לראות את עצמינו ואת הסכנה שאנו נמצאים בו, ואז אנחנו מגלים את הקב"ה שנמצא בכל דבר.

יום ד'

ידוע שהרה"ק הפרי הארץ היה חותם השפל באמת. היה אחד שרצה לחקות אותו וג"כ חתם השפל באמת. צדיקים היו אומרים שהפרי הארץ הוא באמת השפל באמת, אבל השני שעושה אחריו הוא באמת שפל.

ומה ההבדל ביניהם, אלא יש שהים שרואים אחרי העכבר העקרת בית והחתולה, ההבדל הוא שהעקרת בית רואה להפטר מהעכבר, והחתולה רואה לאכול את העכבר.

אותו דבר הפרי הארץ היה השפל באמת, דהיינו הוא היה חי למה אני לא באמת שפל, אלא כי הקב"ה שומר עלי כל הזמן, א"כ וסם יתפרדו כל פועלי און, אבל השני מחפש את השפלות כי הוא רואה הפקרות ויאוש. הקב"ה יעזור שיהיה וטהר לבנו לעבדך באמת

יום ה'

ר' אשר היה אומר שכל מעבר זהו פרשת דרכים, או שנכנס ליאוש, או שנכנס להפקרות, או שנכנס להכנעה, מעבר נקרא מצב שלא נודע או מצב שלא נעים לי שם, או מצב שאני לא יודע מה יהיה שם וזה כואב לי, הכאב הזה או שמכניס לי כוח של גאווה וליאוש או להפקרות, או למצב הכנעה.

כמו אנרגיה השאלה רק מה עושים עם זה, או שנסרפים שם ביאוש או בהפקרות, או ששמים אותו לתוך רכב או מטוס וזה מתחיל לנסוע, או שאפשר להאיר עם זה לכל העיר, אותו דבר אדם הכאב העצום שיש לו זהו אנרגיה, או שנסרף שם או שזוקח את זה להכנעה שבלי זה הוא לא היה מגיע לשם.

וזה מה שאנו אומרים "כוח מוח ולשמוח", הכוח שלך פתאום מתעורר בתוך מעבר וחסר אונים שלך, והוא רואה לעשות הכל כדי להינצל מהמצב הזה, ואז במקום להוציא אותו למקומות לא נכונים, אפשר להשתמש עם זה להפנמה והתבוננות, ולהגיע למוח שזה הכנעה, ואז לשמוח שם זהו השמחה הכי גדולה, כגמל עלי אמו.